

TEPPO HOVI

**ENKELIT
JOTKA
KATOSIVAT**

**KASPER
WIK**

DOCENDO

ENKELIT JOTKA KATOSIVAT

TEPPO HOVI

**ENKELIT
JOTKA
KATOSIVAT**

KASPER WIK -SARJA

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Kasper Wik -sarjan osa 1

© Teppo Hovi ja Docendo 2026

www.docendo.fi

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tekstin- ja tiedonlousinta kielletty. Teosta ei sen missään julkaisumuodossa saa käyttää tekoälyn kouluttamiseen, ellei tekijänoikeudenhaltijan kanssa toisin sovita.

Sitaatit:

sivuilla 124 ja 325 Adelen kappaleesta Easy on Me, sanat Adele

Adkins ja Greg Kurstin, albumilta 30 (Columbia 2021)

sivulla 128 ote vanhasta afganistanilaisesta unilaulusta Lalo,

suomennos kirjailijan

Kansi: Timo Numminen

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-479-5

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@docendo.fi

Dum spiro, spero.
Niin kauan kuin hengitän, toivon.

PROLOGI

He luottivat tulevaisuutensa toisten käsiin, toivoen parempaa ja osaamatta pelätä kaikkein pahinta, joka heitä odotti.

Pimeässä kajuutassa matkustajat nukkuivat lattialla ja punkissa, missä vain oli tilaa suoristaa jalkansa. Ahavoitunut veneenkuljettaja rispaantuneessa neuleessa nuokui tuolissa navigointilaitteiden vieressä konetuliase kädessään ja pyöritteli tulitikkua hampaidensa välissä. Elokuinen yö Välimerellä lähellä Kreikan rannikkoa oli kovan myrskyn jäljiltä tyyni. Kolmetoistametrinen Bavaria 42 Cruiser -purjevene lipui merellä kuun heijastaessa valoa sen valkealta kannelta. Hiljaisuuden rikkoi yhtäkkiä veneen keulasta kantautunut kumahdus, aivan kuin vene olisi osunut johonkin. Kuului toinen ja kolmaskin jysähdys. Osa matkustajista heräsi ääniin. Veneenkuljettaja puristi asettaan ja kömpi kannelle. Hän siristi silmiään ja tähysti merta veneen edellä. Oli liian pimeää, jotta hän olisi nähnyt tarkasti. Kannelle nousi

myös keski-ikäinen parrakas mies, Bahlul Wali, takanaan hänen seitsemäntoistavuotias tyttärensä Amena, jonka hiukset kostea meri-ilma oli kihartanut.

”Ette saa tulla tänne!” veneenkuljettaja huusi heille aksentin värittämällä englannilla, huitoi aseellaan ilmaa ja kirosi darin kielellä. ”Menkää takaisin sisälle!”

Bahlul asettui tyttärensä eteen suojaaksi.

”Mitä tuolla meressä on?” Amena kysyi isältään ja osoitti veteen. ”Näetkö?”

Veneen ohitse lipui kymmeniä epämääräisen näköisiä möykkyjä, osa isompia, osa pienempiä. Veneenkuljettaja kaivoi kannella olevasta varustelaatikosta taskulampun. Hän pamautti sitä muutaman kerran reittään vasten ja valon sytyttyä osoitti valokeilan mereen veneen vierelle. Amena nosti kätensä suunsa eteen kuin aikoisi huutaa, mutta hän ei päästänyt ääntäkään.

Vedessä kellui hukkuneita ihmisruumiita, osalla oli päällään köykäiset pelastusliivit, osalla pelkät alusvaatteet. Amena jähmettyi paikoilleen, kun kuolleen naisen avonaiset silmät näyttivät tuijottavan häntä. Selällään vedessä kelluvalla naisella oli sylissänsä kantoliinaan hukkunut pieni lapsi. Yhtäkkiä kuului veden läiskettä ja huutoa. Veneen kannelle työntyi merestä tummia käsipareja, jotka yrittivät saada kiinni kaiteista ja köysistä. Veneenkuljettaja kirosi ja potki kannelle pyrkivien miesten käsiä, jolloin he putosivat apua anellen takaisin mereen. Amena tarrasi isäänsä lujasti ja alkoi nyyhkyttää. Veneenkuljettaja kiiruhti ohjaamoon ja kaasutti veneensä täyteen vauhtiin.

”Mitä hän tekee?” Amena kysyi isältään. ”Meidän on autettava heitä.”

”Olen pahoillani. Sinun ei olisi pitänyt nähdä mitään tällaista”, Bahlul sanoi. ”Jos pysähtyisimme, vene ei kestäisi heitä. Se uppoaisi.” Bahlul piteli tytärtään tiukasti. Heidän matkansa ei todellakaan ollut tarkoitus alkaa näin. Amena tuijotti veden varaan jääneitä, kuolemansa kohdanneita ihmisiä. Näky tulisi jäämään hänen mieleensä ikuisesti.

**ENSIMMÄINEN OSA
KOHTI TUNTEMATONTA**

1

Lauantai 13. elokuuta 2022
Ateena, Kreikka

Kasper Wikin otsaa pitkin valui hikipisaroita. Hostelli-huoneen ilmastointilaite reistaili, eikä korjaajaa ollut vieläkään näkynyt hänen lukuisista pyynnöistään huolimatta. Respan kuumuuden väsyttämää kausityöntekijää ei asia olisi voinut vähempää kiinnostaa. Kolmekymppinen Kasper istui sänkynsä vieressä meditoimassa ja yritti keskittyä silmät suljettuina. Hän oli herännyt jo aamuyön varhaisina tunteina huoneensa tukalaan kuumuuteen. Kasperin nenään kantautui yöpöydälle jääneen take away -kanasouvlaki-annoksen tähteiden haju, joka sekoittui hostellihuoneen tekstiilien tunkkaiseen lemahdukseen. Farkkujen kangas tarttui kiinni hänen hikoileviin reisiinsä, ja kostean t-paidan alla hikipisarot valuivat hänen tatuoituja käsivarsiaan pitkin. Kasper yritti viedä läpi päivittäistä mindfulness-harjoitustaan, mutta hänen älykellonsakin huomioimat huonot yöunet kiristivät hänen ohimoitaan ja niskaa särki. Hetkeä aiemmin

Kasper oli julkaissut Instagram-tililleen kuvan itsestään hostellihuoneessa ja vihjaavan tekstin, jossa hän kertoi uudesta seikkailustaan, paljastamatta olinpaikkaansa tai mitä tarkalleen oli tekemässä. Muutamassa minuutissa julkaisu oli kerännyt satoja reaktioita ja kymmeniä kommentteja:

- *Rakastan sua, mitä ikinä teetkin! Ole varovainen, sydän!*
- *Go Kasper!*

Mukana oli joka kerta jotakin ankeaa heittereiltä:

- *Tule pois sieltä pelle! Et sä ole mikään oikea toimittaja!*
- *Jää sinne runkku!*

Kasper oli vuosien aikana totuttanut itseään viha-viesteihin, mutta silti jotkut niistä jäivät kummittelemaan hänen mieleensä, varsinkin niinä päivinä, kun stressitasot olivat korkealla ja itsetunto koetuksella. Joskus sanoja oli vaikea estää pääsemästä ihon alle.

Kasper yritti rentouttaa kehoaan ja jatkaa harjoitustaan. Hän pyöritteli kantasormusta sormessaan, liike rauhoitti häntä. Kasper säpsähti ulkoa kantautuviin kirjaisuihin ja avunhuutoihin. Hetkessä hänen mielensä oli hälytystilassa. Samassa Kasperin puhelin alkoi väristä yöpöydällä. Hän pyyhkäisi hien kasvoiltaan hostellin karkeaksi pestyyn pyyhkeeseen, nappasi kännykkänsä pöydällä olevan Canon 750D -kameran vierestä ja kiiruhti parvekkeelle. Kasper aisti, että jotain vakavaa oli tapahtunut. Ulkona aurinko paistoi jo kuumasti ja ilmassa tuoksui kitkerä savun haju, joka pisteli nenässä. Hän nojasi parvekkeen kuumaan kaiteeseen ja tähysti

vilkasliikenteisen kadun toisella puolella avautuvalle Eleonasin pakolaisleirille, jossa roihusi hallitsematon tulipalo. Kasperin pulssi kohosi ja hän tunsu sisällään leirin asukkaiden hädän. Leiri oli laakea aidattu alue, joka muodostui vierä viereen sijoitetuista parakkiasutuksista. Siellä asui useita satoja pakolaisia, pääosin Afganistanista, Syyriasta ja Afrikasta. Kaupunki oli määrännyt lähieön rakennetun leirin suljettavaksi kulu-
neen vuoden aikana. Ateenan kaupunki oli päättänyt rakentaa leirin tilalle vehreän puistoalueen paikallisille asukkaille. Päätös oli aiheuttanut mielenosoituksia ja levottomuuksia leirillä pitkin kesää, mikä näkyi myös uutisissa. Asiantuntijat vastustivat päätöstä, sillä he olivat lähes varmoja, että pakolaisten määrä tulisi vain kas-
maan lähivuosina puhtaan veden pulan ja lisääntyvien konfliktien vuoksi. Leirin asukkaat eivät myöskään halunneet lähteä, ja äänekkäät protestit kaduilla olivat päivittäinen näky.

Leirillä elementtirakenteinen asuinkontti paloi ilmi-
liekeissä ja ihmiset huusivat ja säntäilivät ympäriinsä. Jotkut kantoivat epätoivoisesti ämpäreillä vettä liekkeihin. Paloautojen sireenit kuuluivat kauempaa kadulta. Kasper liikkui parvekkeella levottomasti edestakaisin arpoen, pitäisikö hänen juosta auttamaan. Samaan aikaan kännykkä hänen kädessään jatkoi soimista.

”Ovatko he saapuneet?” Kasper vastasi puhelimeen.

”Mikä tuo helvetillinen meteli on? Pystytkö puhu-
maan?” tumma miesääni kysyi linjan toisessa päässä.

”Pystyn. Täällä on tilanne päällä. Hotellini vieressä olevassa pakolaisleirissä on tulipalo, minun täytyy varmaan mennä auttamaan?” Kasper sanoi ja katseli paikalle kaartavia paloautoja.

”Anna olla. Kuuntele, vene saapuu aamulla. Kontaktisi nimi on Nico, paina se mieleesi”, mies sanoi.

”Nico”, Kasper toisti ja yritti keskittyä puheluun.

”En tiedä ikää. Hänellä on tuntomerkkisi ja hän tapaa sinut leirin portilla tasan tunnin päästä, ole ajoissa”, mies painotti sanojaan. ”Hän vie sinut perheen luokse. Ennakkomaksu on hoidettu.”

Kasper katsoi kelloaan, joka näytti aikaa 7.32.

”Klaaraatko tämän varmasti?” mies kysyi.

Kasper kuuli miehen äänessä epäluulon, ja se häiritsti häntä. Pomon epäilykset Kasperin kyvystä hoitaa keikka olisivat tilanteessa silkkaa myrkkyä. Kasper siirtyi sisälle ja sulki parvekkeen oven perässään. Äänieristys oli keho. ”Mark, totta kai klaaraan tämän”, Kasper vastasi. Hän ei halunnut kuulostaa liian innokkaalta. ”Ehditkö lukea tietoni Walin perheestä? Sain yhteyden heidän tyttärensä erään keskusteluryhmän kautta. Hän on poistanut kaikki sometilinsä ennen matkan alkua.”

Puhuessaan Kasper kaivoi repustaan oranssin reseptilääkepurkin ja nappasi pillerin suuhunsa. Hän huuhtoi sen alas vedellä ja rutisti pullon, jonka heitti kaarella roskaämpäriin. Kasper otti ristiin kahta lääkettä, beetasalpaajaa paniikkikohtauksiin ja ahdistukseen sekä Modiodalia parantamaan vireystilaa ja suorituskykyä.

Kohtaukset olivat riivanneet häntä jo muutaman vuoden ajan. Oikeastaan siitä lähtien, kun hän breikkasi ja hänestä tuli nopeasti Suomen suosituin some- ja tv-tähti.

”Luin lähettämäsi tiedot”, Mark sanoi. ”Kielikurssistasi taisi sittenkin olla hyötyä. Isä on lääkäri ja he puhuvat sujuvaa englantia. Juuri tällaista tarinaa me etsimme.” Markin äänestä vuoti piilotettua innostusta. ”Keskiluokkaista, samastuttavaa perhettä, joka tuo tarinan lähelle suomalaisyleisöä. Ei tämä muuten kiinnosta.”

Kasper herätti kannettavan MacBookinsa, ja sen ruudulle ilmestyi hänen Youtube-kanavansa etusivu. Kansikuvassa Kasper hymyili kutsuvasti, ja kasvojen alla oli mainittuna kanavan nimi ja tilaajamäärä: *Kasper Wik, 462 t. tilaajaa.*

Sivun esittelyvideo käynnistyi automaattisesti. Se oli otsikoitu: *Liian pitkä vuoro, ravintola-alan orjatyö Suomessa.*

Videolla oli jo yli 500 000 katselukertaa.

”Olisin hyvin voinut mennä siihen veneeseen ja aloittaa tarinan jo Turkista”, Kasper sanoi.

”Älä tee mitään typerää. Vaikein on vasta edessä”, Mark huokaisi. ”Jos onnistut saamaan tästä lupaamasi videosarjan, niin rahoitan kanavasi ja pääset yhtiömme uutisbrändin alle. Teen sinusta feature-toimituksemme uuden sukupolven ykkösvideodokumentaristin. Odotan, että pääsi pysyy kasassa.”

Kasper vilkuili kanavallaan olevia *Sniikkaa julkkis*-videosarjan kansikuvia, joissa hän poseerasi julkkisten

kanssa heidän kodeissaan. Videoilla oli järjestään yli miljoona katselukertaa.

”Se pysyy. Hoidan kyllä tämän”, Kasper nielaisi.

”Hyvä, en odotakaan sinun tuottavan pettymystä”, Mark katkaisi puhelun.

Kasper otti kameransa yöpöydältä ja valmisteli sen kuvauskuntoon. Hän käynnisti tietokoneeltaan suomalaisen uutislähetyksen, jossa uutistenlukija juonsi kameraan: *Pakolaisaalto Afrikasta ja Lähi-idästä Etelä-Euroopan valtioihin on voimistunut lisääntyneen kuivuuden ja konfliktien aiheuttaman viljakriisin takia. Tilannetta Etelä-Euroopassa vaikeuttaa entisestään tukala kuumuus ja lukuosat maastopalot.*

Kasper lisäsi äänenvoimakkuutta ja survoi reppuunsa hupparin ja lempi pilottitakkinsa. Uutistenlukija jatkoi: *Viime yönä löydettiin jälleen yli 200 hukkuneen pakolaisen ruumiit mereltä läheltä Kreikan rannikkoa. Syynä kuolonuhreihin pidetään liian täyteen lastatun huonokuntoisen laivan uppoamista. Epäilyjen mukaan merellä kadonneita ihmisiä voi olla jo useita tuhansia.*

Ruudulla näkyi uutiskuvaa, jossa hukkuneet keltuivat meressä aaltojen vietävinä rannikkovartioston veneen vierellä. Viranomaiset nostivat veltoja ruumiita veneen kannelle.

”Voi helvetti.” Kasper katsoi kuvia ja asetteli kameransa pöydällä olevaan tripod-jalustaan. Uutistenlukija jatkoi: *Konfliktit ovat lisääntyneet ja kärjistyneet, kun kuivuutta ja ruokapulaa pakoon lähteneet pakolaiset pyrkivät nyt*

Eurooppaan. Yhä useammat pakolaisista ovat kotimaassaan hyvin toimeentulevia, jotka eivät pysty enää matkustamaan Eurooppaan tavallisia kaupallisia matkustusreittejä, sillä useiden EU-maiden ulkorajoilla joko rajoitetaan maahanpääsyä tai ne ovat kokonaan suljettuina. Viranomaisresurssien puute näkyy nyt myös pelastustoimissa.

Kasper painoi koneensa kannen alas ja uutislähetys katkesi. Hän käynnisti kameransa tallennuksen ja asettui sen eteen juontamaan englanniksi:

”Olen Kasper Wik, videodokumentaristi ja tubettaja. Tämä on toinen päiväni Ateenassa, Kreikassa. Tämä videosarja tulee olemaan erilainen aiempiin verrattuna. Tänään aloitan tutkimusmatkani salaisen ja vaarallisen ihmiskuljetuksen maailmaan. Tapaan afganistanilaisen perheen, jonka kanssa aion matkustaa täältä Kreikasta Suomeen, salakuljettajien järjestämänä, laittomasti. Perhe on suostunut siihen, että heidän tarinansa kerrotaan videosarjassani, jotta kaikki saisivat tietää, millaista on, kun joutuu jättämään kotimaansa.”

Kasper antoi kameran käydä, otti taskustaan valokuvan ja katseli sitä. Kuvassa näkyi hyvinvoiva, hymyilevä afgaaniperhe. Kuvan keskellä seisoivat perheen isä, 48-vuotias Bahlul Wali lääkärintakissaan ja solmiossa. Hänen oikealla puolellaan seisoivat hänen 46-vuotias vaimonsa Hajira, jonka pitkät tummat hiukset laskeutuivat värikkäälle kukkamekolle. Bahlulin oikealla puolella seisoivat perheen tytär, 17-vuotias Amena, joka muistutti äitiään, parikymmentä vuotta nuorempana. Amenan

kaulassa roikkui kultainen riipus, jonka sydämenmuotoisen osan sisältä erottui kohokuvioinen A-kirjain.

”Kutsun perhettä videoissani Zahidin perheeksi”, Kasper jatkoi juontoaan. ”Isä, äiti ja heidän 17-vuotias tyttärensä. He ovat korkeasti koulutettuja, ja puhun heidän kanssaan englantia. Talibanin noustua valtaan Afganistanissa vuonna 2021 perheen äiti menetti työnsä aktiivisena naisten oikeuksien ajajana, ja tyttären opinnot keskeytyivät. Perhe menetti tulevaisuudennäkymänsä kotimaassaan, josta tuli naisille vankila ilman oikeuksia.” Kasper käänsi kameraa ja katsoi siihen vetoavasti. *”Perhe joutui toiveistaan huolimatta jättämään kotimaansa, koska eläminen siellä kävi liian vaaralliseksi, erityisesti naisiin kohdistuvien väkivaltaisuuksien takia. He ovat matkustaneet veneellä jo useamman päivän saavuttaakseen sopivan hetken rantautua Ateenan rannikolle. Tapaan heidät pian. Tästä tulee varmasti elämäni jännittävintä, vaarallisin ja merkityksellisin videosarja.”* Kasper katsoi kameran linssiin silmiään räpäyttämättä ja pysäytti tallennuksen.

2

Walin perhettä kuljettanut purjevene oli rantautunut matalaan veteen Kreikan rannikolle Petaliónlahdella, Ateenan itäpuolella. Meri kimalteli jalokivimattona, ja aurinko porotti polttavasti jo aamun varhaisina tunteina. Veneenkuljettaja hoputti kirosanoja säästelemättä matkustajat ulos kannelle.

Väsinyt perhe astui ulos kajuutasta. Amena oli huonovointinen ja oksensi rantahietikolle heti veneestä päästyään. Hän ei ollut nukkunut yöllisten tapahtumien jälkeen silmäystäkään. Hän haistoi tuulen tuoman savunhajun kosteassa meri-ilmassa. Amenan äiti Hajira otti tyttärensä syleilyyn.

Purjeveneestä nousi maihin yhteensä parikymmentä salamatkustajaa, jotka oli puettu Yankeesin lippalakeihin, Leviksen tai eurooppalaisten jalkapalloseurojen t-paitoihin ja juoksulenkkareihin. Matkustajia oli ohjeistettu, että jos merivartiosto olisi pysäyttänyt veneen, kuljettajalla olisi ollut esittää tekaistut dokumentit

maksetusta turistiryhmän purjehdusretkestä. Lähtösatamassa veneenkuljettaja oli pyytännyt jokaista salamatkustajaa sulkemaan matkapuhelimensa, jotka hän oli kerännyt urheilukassiin. Matkustajista se oli tuntunut lopulliselta vapaudenriistolta, ja he olivat joutuneet täysin kuljettajan armoille. Heidän oli vain toivottava, että matka onnistuisi ja perillä odottaisi mahdollisuus aloittaa uusi elämä.

Paikallinen turistiliikkeen bussi ajoi hiekkarannalle johtavan tien päähän. Kolmekymppinen vahvarakenteinen mies astui ulos bussista ja huusi salamatkustajille: ”Tännepäin! Kaikki bussiin, heti!”

”Entä puhelimemme, saammeko ne nyt takaisin?” Amena kysyi isältään.

”Puhelimemme?” Bahlul kysyi veneenkuljettajalta.

”Myöhemmin. Matka on vielä kesken”, kuljettaja huutoi heitä bussin suuntaan. Sitä tämä ei kertonut, että oli kipannut puhelimet kassista mereen edellisillan hämärtyessä.

Yksi matkustajista, 70-vuotias hauraan oloinen mies jäi jälkeen ryhmästä vaimonsa kanssa. Hän yski pystymättä hillitsemään sitä ja rojahti lopulta uupuneena rantahiekkaan. Hänen vaimonsa säikähti ja käänsi miehensä kylkiasentoon. ”Auttakaa häntä! Hän ei pysty enää kävelemään!” vaimo huusi dariksi ja viittilöi käsillään.

”Helvetti, minä häivyn nyt!” veneenkuljettaja totesi englanniksi. Hän käynnisti Bavarian moottorin ja peruutti veneen pois rantavedestä.

HENGÄSTYTTÄVÄ RIKOSROMAANI INTOHIMOSTA, PETOKSESTA JA IHMISKAUPASTA

Kasper Wik on supersuosittu kolmekymppinen tv-tähti ja tubettaja, joka tuntee Helsingin julkkispiirit läpikotaisin. Kun pintaliitoinen elämä alkaa tuntua ontolta, hän hylkää valokeilat ja ryhtyy videodokumentaristiksi – ja päätyy keskelle Euroopan-laajuista ihmissalakuljetuksen verkostoa.

Tutkimustyönsä aikana hän kohtaa Sophian, arvoituksellisen naisen, jonka menneisyys on täynnä varjoja. Vetovoima heidän välillään on välitön ja vastustamaton. Pian Kasper huomaa olevansa pelinappula kansainvälisessä rikosvyyhdissä, jossa panoksina ovat ihmishenget.

Enkelit jotka katosivat aloittaa Kasper Wik -sarjan, joka tuo rikoskirjallisuuden parrasvaloihin uuden kiinnostavan päähenkilön. Julkisuuden kiroista kärsivästä tubettajasta kehittyy omaa polkuaan kulkeva, rikollisia paljastava videojournalisti. Jännittävä ja koukuttava rikosromaani osoittaa, kuinka ammattirikollisuus hyödyntää globaaleja kriisejä ja uhkakuvia.

ISBN 978-952-850-479-5

84.2

www.docendo.fi

DOCENDO